

Nội Gian Bại Lộ, Hàn Phong Truy Bắt Đinh Nhất Tiểu

Chương 19

Án Mạng Không Liên Quan

Ba người lái xe đến đường Lâm An, nơi này đã gần ra đến ngoại ô, bên trái con đường là nhà cao tầng, còn bên phải là một dãy nhà mái bằng thấp, hầu hết nhà cửa đều dán biển báo dỡ bỏ, xem ra là một khu sắp sửa phá dỡ để xây mới. Quách Tiểu Xuyên chỉ ông già đứng bên cạnh, nói: “Đây là người báo án, ông Mạc, lúc bảy giờ tối, ông ấy đang đi dạo thì phát hiện hai người khả nghi, trời nóng bức mà lại nửa vô tình nửa cố ý che mặt, đội mũ lưỡi trai sụp xuống rất thấp.”

Quách Tiểu Xuyên chia ra một bức phác họa, bên trên vẽ hai người cao xấp xỉ nhau, đều đội kiểu mũ thời thượng bây giờ, nói chính xác thì là mũ đánh golf và kính râm, không nhìn rõ gương mặt. Người bên phải xách một cái va li da to, người bên trái trông cường tráng hơn, lại còn đeo khẩu trang. Quách Tiểu Xuyên nói tiếp: “Ông Mạc đã cung cấp một manh mối rất quan trọng, hai người này lái một chiếc xe rất dài đến đây, theo ông ấy thì đó là xe Mercedes.”

“Ồ.” Hàn Phong lại cảm bức phác họa lên xem một lượt. Quách Tiểu Xuyên nói: “Dựa trên chi tiết này, lại nhìn thể hình và đặc điểm tướng mạo của người bên trái, hẳn có thể chính là Đinh Nhất Tiểu.” Hàn Phong đưa bức tranh cho Lãnh Kính Hàn: “Ra hiện trường xem xem.”

Quách Tiểu Xuyên vừa đi vừa nói: “Tầm 7 giờ, bọn chúng đi vào khu nhà mái bằng bên này, sau đó cứ bật đèn suốt, ông Mạc sống tầng 3 đơn nguyên 5 bên cạnh kia.” Hàn Phong ngẩng đầu nhìn tầng 3 tòa nhà bên tay phải, hiện trường vụ án là bên trong ngôi nhà mái bằng bên tay trái.

Quách Tiểu Xuyên kể tiếp: “Khoảng 11 giờ, ông Mạc nghe thấy tiếng kêu, mới đầu ông ấy cũng không để ý, nhưng khi chuẩn bị đóng cửa sổ đi ngủ, gió thổi tung rèm cửa bên này lên, ông Mạc trông thấy xác chết bèn lập tức báo cảnh sát, lúc đó là 11 giờ 15 phút, lúc chúng tôi đến đây, là 11 giờ rưỡi.” Nói đoạn, ông ta đẩy cửa ngôi nhà hiện trường án mạng ra: “Các anh vào đi, tôi và sếp Lãnh bên ngoài đợi.”

Trong nhà quét dọn sạch sẽ, trên sàn xi măng có cả dấu chổi, ngoài cái xác ra, cơ hồ không còn gì khác. Một nam một nữ đang kiểm tra thi thể, người nữ

chính là cô pháp y thực tập Lôi Đình Đình, còn người đàn ông thì Hàn Phong không quen biết, nhưng anh ta đã ngẩng đầu lên, chào hỏi Lưu Định Cường: “Giáo, giáo sư, thầy cũng đích thân đến à?”

Hàn Phong vẫy tay chào: “Hi, Đình Đình, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Lưu Định Cường hỏi: “Tiểu Ba, có phát hiện gì không?”

Lôi Đình Đình đỏ mặt giới thiệu: “Đây, đây là thầy giáo tôi, Chu Tiểu Ba.”

Anh chàng Chu Tiểu Ba đó trông bề ngoài chưa đến ba mươi, đeo kính, vóc người khá gầy gò, sắc mặt hơi vàng vọt, để một chòm râu nhỏ, anh ta nhìn Lưu Định Cường, nói: “Phán đoán sơ bộ, đây là hiện trường đầu tiên của vụ án, nhưng hung thủ đã quét dọn căn phòng, đồng thời hủy hoại gương mặt nạn nhân, có lẽ là dùng axit. Vết thương chí mạng là nhát dao đâm vào lưng, nhìn miệng vết thương, hung khí có lẽ là một dạng dao găm, tư thế của người chết cũng khá kỳ lạ. Dựa trên mức độ cương cứng của thi thể, thời gian tử vong là vài ba tiếng trước.”

“Ba tiếng trước?” Hàn Phong đã đến bên cạnh cái xác đưa mắt nhìn ngó, đoạn chau mày: “Nhưng ông Mạc nghe thấy tiếng kêu thảm lúc 11 giờ cơ mà?”

Lưu Định Cường nói: “Chốc nữa chúng tôi còn phải kiểm tra lại, ở đây có hai người là đủ rồi.”

“Vâng.” Lôi Đình Đình biết anh ta đang nói mình, bèn lui thủi đứng lên đi ra cửa, Hàn Phong cười khì khì đặt tay lên vai cô, nói: “Đi nào, chúng ta ra ngoài nói chuyện, đợi bọn họ kiểm tra.”

Lưu Định Cường thắc mắc: “Cậu, cậu cũng đi luôn hả?”

Hàn Phong cười cười: “Hiện trường này có gì để xem đâu, mặc dù hung thủ đã xối rửa mặt sàn, di chuyển đồ đạc trong phòng, nhưng nơi này đã lâu không có ai ở, có rất nhiều dấu vết rõ ràng mà.” Anh ta chỉ vào Chu Tiểu Ba nói: “Sở dĩ tư thế của cái xác như vậy là vì chỗ anh đang đứng vốn có một cái bàn, hoặc là thứ gì đấy giống như cái bàn, tương đối nặng, có bốn chân, tư thế đầu tiên của người chết là ngã vật trên cái bàn đó; phía sau lưng anh là một tủ kệ thấp, sát cửa sổ là xô pha, bên cạnh xô pha là sọt đựng giấy vụn, bên phải có một máy lọc nước, cạnh bàn có một vật nặng được chống lên, chắc là cái va li da mà bọn chúng mang vào.” Hàn Phong ngẩng đầu. “Còn nữa, bóng đèn trong nhà đã bị thay, và lời khẳng định nạn nhân đã chết được ba tiếng của anh rất đáng ngờ.”

Hàn Phong rời khỏi hiện trường, Chu Tiểu Ba vẫn còn ngăn người ra đó, anh ta loay hoay trong căn nhà này gần nửa tiếng đồng hồ, trong khi Hàn Phong từ lúc đi vào đến lúc đi ra mới chưa đầy hai phút. Tiểu Ba đưa mắt nhìn sang giáo

sư từng dạy mình, chỉ thấy Lưu Định Cường cũng đang lau mồ hôi, không khỏi thâm kinh hãi, tự nhủ: “Đây rốt cuộc là ai thế? Có phải là hung thủ không vậy?”

Hàn Phong đứng ngoài cửa nói với Lưu Định Cường: “Anh kiểm tra xong hãy gọi tôi, nếu có chỗ nào không thể khẳng định thì chớ có làm bừa đấy.” Dứt lời, anh ta lại nhìn Lôi Đình Đình: “Đi thôi, chúng mình đi làm việc chính.”

Lưu Định Cường gạt đầu, lấy vải tắm còn lau sạch tay, bắt đầu đeo găng vào. Chu Tiểu Ba càng thêm kinh ngạc, thâm nhủ: “Người này rốt cuộc là ai vậy? Là thầy giáo của giáo sư ư? Nhưng mà, trông anh ta còn trẻ hơn mình, à không, còn trẻ hơn cả Lôi Đình Đình cơ mà nhỉ!”

Từ lần ở ngoài cổng nhà máy Hưng Thịnh, Lôi Đình Đình đã biết gã họ Hàn này không phải người bình thường, nhưng vẫn hết sức kinh ngạc, cô vừa đi vừa thắc mắc: “Sao anh biết được vị trí của đồ đạc trong nhà thế?”

Hàn Phong đáp: “Thực ra rất đơn giản, trên tường chỗ kê ghế xô pha có vết sọc len; cái bàn nặng để lại trên sàn nhà dấu vết của bốn chân, thậm chí còn làm rạn cả nền xi măng, vậy nên nó không thể nhẹ được; chỗ để sọt rác có giấy vụn vãi trên sàn, lúc hung thủ đi chỉ quét vội quét vàng, không kịp dọn sạch hoàn toàn; tủ kệ thấp, máy lọc nước đều để lại đường mức trên tường, những dấu vết này đều rất rõ ràng, vì vậy chỉ cần liếc nhìn là biết ngay. Máu chốt không phải chỗ cô nhìn thấy hay không, mà là cô có nghĩ đến hay không. Thực ra; điều tra hiện trường cũng giống như khảo cổ học vậy, nếu cô nghĩ đến thứ đó thì sẽ có thứ đó, nếu cô không nghĩ ra, thì sẽ không thể phát hiện được.”

Lôi Đình Đình hỏi: “Sao lại nói thế?”

Hàn Phong giải thích: “Ví dụ như cái đèn treo trên trần nhà ấy nhé, hiện tại ánh đèn mờ nhạt, mà cửa sổ lại có rèm, ông già kia ở tầng ba của tòa nhà đối diện, không nhìn kỹ thì không thể thấy được ánh đèn, và lại lúc 7 giờ trời vẫn còn sáng, mà kể cả đến tối, xung quanh toàn là ánh đèn thì cũng rất khó phát hiện trong nhà này có bật đèn, nhưng ông ấy lại nói, từ lúc hai người thần bí kia vào nhà, họ cứ bật đèn suốt, vậy xét trên tình hình thực tế, lúc đó đèn trong căn nhà phải sáng hơn bây giờ nhiều. Một khi cô nghĩ đến điểm này thì sẽ để ý xem bóng đèn, rồi sẽ phát hiện sợi dây điện treo bóng đèn đã được lau chùi, cũng có nghĩa là, lúc này có người dùng tay giữ dây điện, giữ dây điện để làm gì chứ nhỉ?” Hàn Phong cười hì hì, dùng tay làm động tác: “Thay bóng đèn.”

Lôi Đình Đình hơi thất vọng: “Đơn giản thế thôi à? Thế bây giờ chúng ta làm gì đây?”

Hàn Phong bóp má Lôi Đình Đình, nói: “Đừng coi thường những suy luận kiểu này, sau khi nhà ảo thuật tiết lộ bí mật, cô nhất định sẽ nói đơn giản thế thôi à, tôi cũng thế, nhưng nếu người ta không nói cho cô, cả đời này cô cũng

không nghĩ ra được đâu. Bây giờ, chúng ta đi xung quanh ngôi nhà, xem có phát hiện gì không.”

Lôi Đình Đình dẫu môi, gạt tay Hàn Phong ra: “Đừng coi người ta như trẻ con mãi thế chứ.”

“Cô mới chỉ là thực tập sinh thôi mà, nếu giờ đã kiêu ngạo, sau này khó tiên bộ lắm đấy.”

“Thế anh học ở đâu ra vậy? Tại sao lại biết những chuyện này?”

Hàn Phong xoa đầu Lôi Đình Đình, thoáng trầm tư đáp: “Tôi ấy à, trời sinh ra thế.” Dứt lời, lại nhe nhớn bảo: “Hâm mộ không?”

Lôi Đình Đình bật cười khúc khích: “Thối mồm, anh ấy à, gặp cô gái nào cũng như vậy cả ư?”

“Gì cơ?” Hàn Phong ngẩn người.

Lôi Đình Đình mân mê tà áo: “Anh ấy à, nói tóm lại là chẳng giống người tử tế gì cả.”

“Hâm!” Hàn Phong ngẩng đầu nói: “Tôi mà không giống người tử tế. Cô còn chưa bao giờ đến nhà tôi mà. Chắc, cái gì thế này?” Anh ta đột nhiên phát hiện, ở góc tường có một đồng tro tàn.

Lôi Đình Đình hỏi: “Nhà anh thì làm sao chứ?” Nhưng Hàn Phong đã quỳ thụp xuống, chăm chú xem xét đồng tro.

Lôi Đình Đình ngồi xôm bên cạnh, hỏi: “Là của hung thủ để lại ạ?”

Hàn Phong đáp: “Vẫn chưa thể khẳng định, lấy dụng cụ lại đây.” Lôi Đình Đình lập tức chạy đi lấy đồ.

Hàn Phong đeo găng tay, cầm nhíp cẩn thận bới bới đồng tro tàn. Lôi Đình Đình hỏi: “Đồng tro này thì có gì đặc biệt?”

Hàn Phong nói: “Tro cũng có kiến thức của tro, như đồng này, ít nhất có bốn loại vật chất tổ hợp mà thành, có tro của sợi hóa học, có tro của đồ nhựa, có tro của giấy, và tro của bông vải nữa. Tro của các chất liệu khác nhau, hình thái cũng khác nhau, dù cô không thể dùng mắt thường quan sát được thì cũng có thể áp dụng phương pháp hóa nghiệm trong phòng thí nghiệm để phân tích ra. Đặc biệt là thứ tro than vẫn còn chưa cháy hết hoàn toàn này.” Anh ta gắp lên một miếng nhựa tương đối lớn đã cháy đen, ngửi ngửi, rồi cho vào túi đựng vật chứng, bảo Lôi Đình Đình: “Trước khi bị đốt, đồng này còn được rưới thêm hóa chất nữa, là vật chất dễ cháy như cồn chẳng hạn.”

Hàn Phong thu thập bằng chứng xong, đứng dậy xua tay nói: “Được rồi, xung quanh hiện trường chẳng có phát hiện gì mới cả, giờ chúng ta đi hỏi nhân chứng thôi.”

Lôi Đình Đình sực nhớ ra gì đó: “Lần trước anh nói thời gian tử vong của bác Cát nằm trong khoảng mười bốn tiếng đồng hồ, về sau thầy tôi tham gia giải phẫu, nói với tôi là xác chết kiểu ấy, không giải phẫu thì không thể có đáp án chuẩn xác như thế, sao anh biết được vậy, có thể nói cho tôi biết với không?”

Hàn Phong nhớ lại ông bác họ Cát, không ngờ cũng thấy bồi hồi, tắt hẳn nụ cười: “Có một số việc, mấu chốt nằm ở chỗ thu thập thông tin, cô có càng nhiều thông tin thì càng có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác, tôi nói nguyên nhân cho cô biết xong, cô lại nói hóa ra đơn giản thế.”

Lôi Đình Đình chớp chớp đôi mắt to tròn: “Không đâu, anh nói đi, tôi đã nghĩ hết mọi khả năng rồi mà vẫn chẳng biết làm sao anh biết được cả.”

Hàn Phong mỉm cười: “Sáng hôm đó, lúc đi điều tra bọn tôi đã đến nhà máy ấy, mười bốn tiếng đồng hồ trước, bọn tôi vẫn còn cưỡi bác Cát ấy mà.”

Lôi Đình Đình nói: “Ồ, hóa ra...” Cô đột nhiên bịt miệng lại không nói nữa.

Hàn Phong tiếp lời: “Đơn giản thế. Biết ngay cô sẽ nói thảm.”

Lôi Đình Đình ấp úng: “Tôi không muốn, tôi không muốn đi theo thầy Tiểu Ba nữa.”

Hàn Phong ngoảnh đầu lại: “Hả, tại sao thế?”

Lôi Đình Đình nói: “Tôi muốn đi theo anh.” Cô chớp chớp mắt, cắn môi giải thích: “Anh chịu nói nhiều hơn thầy Tiểu Ba, và lại cũng giải thích cặn kẽ hơn, tôi muốn học được nhiều hơn.”

Hàn Phong thủng thẳng đáp: “Giờ vụ án tôi điều tra đã sắp kết thúc rồi, đi theo tôi, cơm cô cũng chẳng có mà ăn đâu.”

Lôi Đình Đình thắc mắc: “Vụ này kết thúc thì còn vụ tiếp theo mà, phòng Cảnh sát hình sự bọn anh năm nào chẳng phải tiếp rất nhiều vụ án lớn?”

Hàn Phong cười cười: “Tôi có phải người của phòng Cảnh sát hình sự đâu, lần này bọn họ mới tôi giúp thôi, bằng không, ai đi điều tra vụ án phức tạp thế này chứ.”

Lôi Đình Đình ngẩn người: “Anh, anh không phải người của phòng Cảnh sát hình sự à? Thế anh làm gì vậy?”

Vấn đề này không dễ trả lời, Hàn Phong nghĩ ngợi rất lâu, cứ gãi đầu mãi, cuối cùng nói: “Thực ra, tôi chẳng làm gì cả, hằng ngày chỉ ăn và ngủ. Vả lại, tôi cũng chẳng muốn làm gì cả, làm gì cũng vô nghĩa.”

Lôi Đình Đình kêu lên: “Gạt người ta chắc? Anh còn trẻ như vậy mà làm gì cũng vô nghĩa á? Không muốn nói cho tôi biết thì thôi, tôi biết mà, trong lòng anh chỉ có chị Long Giai thôi, anh chỉ coi tôi như đứa em gái không hiểu chuyện thôi chứ gì, hừ...”

Hàn Phong chợt thấy lòng bồi hồi, thậm nhủ: “Lẽ nào trong lòng mình đã có Long Giai thật? Không thể nào, trong lòng mình sao lại có bóng dáng một người bình thường được? Chỉ là chơi cho vui thôi mà?” Nhưng mà, bóng hình Long Giai hiện lên rõ rệt, đã chiếm cứ dòng suy nghĩ của anh ta, Hàn Phong chau mày lại.

Lôi Đình Đình nói: “Bị tôi nói trúng rồi phải không? Hừ...”

Hàn Phong chẳng buồn để ý: “Phì.” Anh ta xoa vai Lôi Đình Đình lại, mắt lơ vể thành khẩn, nghiêm túc nói: “Đình Đình, làm người yêu tôi nhé.”

Lôi Đình Đình trừng mắt lên nhìn Hàn Phong, rít qua kẽ răng: “Anh không sợ chị Long Giai xé miệng anh ra à?”

Hàn Phong ngược mắt nhìn lên trời nói: “Long Giai á, tôi đã bao giờ sợ cô ta đâu?”

Lôi Đình Đình chợt biến sắc mặt, mừng rỡ reo lên: “Chị Long Giai, chị cũng đến à?”

Hàn Phong lập tức rụt cổ lại, rồi ngoảnh ra sau quan sát, thấy sau lưng không có người nào mới quay đầu thì thấy Lôi Đình Đình cười giảo hoạt: “Thấy chưa, sợ rồi còn gì.”

Hàn Phong biện bạch: “Cô ta toàn cóc đầu tôi thôi, tôi không phải sợ cô ta, mà là sợ đau.”

Lôi Đình Đình cười khanh khách, bỏ chạy ra xa, Hàn Phong lảm bảm: “Con gái bây giờ lảm trò thật đấy.”

Hàn Phong dẫn theo Lôi Đình Đình tới chỗ Lãnh Kính Hàn. Lãnh Kính Hàn hỏi: “Sao lại ra đây rồi? Có phát hiện gì không?”

Hàn Phong nói: “Anh béo đang ở trong đấy kiểm tra, một lúc nữa chúng ta vào đó, giờ tôi có mấy câu muốn hỏi ông Mạc.”

Quách Tiểu Xuyên gạt đầu: “Đi hỏi đi.” Nói đoạn, ông ta hạ giọng dặn Hàn Phong: “Nhưng tôi cảnh cáo cậu không được có ý đồ với nhân viên của tôi đâu đấy, cậu làm việc chẳng nghiêm chỉnh gì cả.”

Hàn Phong cười ha hả, dắt Lôi Đình Đình đi tìm ông bác họ Mạc kia. Quách Tiểu Xuyên nhìn theo, không ngừng lắc đầu, bảo Lãnh Kính Hàn: “Anh kiếm đâu ra cái tên này thế, anh không biết đấy thôi, hấn đến nhà chị họ tôi, cứ như là Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung ấy.”

Lãnh Kính Hàn cười nói: “Thực ra, tôi cũng chẳng hiểu cậu ta nhiều hơn anh đâu, tóm lại, chỉ cần biết có những lúc anh sẽ không thể nào ngờ được việc cậu ta làm là được rồi.”

Hàn Phong xem qua biên bản viên cảnh sát phụ trách ghi chép đưa cho rồi hỏi: “Ông Mạc, bọn họ từ lúc vào nhà cứ bật đèn liên tục ạ.”

Ông Mạc đáp: “Đúng vậy, lúc tôi ra ngoài bọn họ đã vào trong nhà bật đèn lên rồi, sau đấy, khoảng 8 giờ tôi quay về, đèn vẫn bật suốt.”

Hàn Phong lại hỏi: “Sao ông chắc chắn là tiếng kêu thảm vang lên lúc 11 giờ? Còn lúc ông thấy xác chết là 11 giờ 15 phút?”

Ông Mạc đáp: “Ngày nào tôi cũng xem chương trình tin tức trên kênh 3 đài trung ương, bắt đầu vào 11 giờ, lúc đó tôi nghe thấy tiếng kêu, âm thanh cũng không lớn lắm nên tôi không để ý. Sau đó, hết chương trình tin tức, tôi chuẩn bị đóng cửa sổ đang thì vừa hay trông thấy một người nằm trong căn nhà kia, chương trình tin tức ấy dài mười lăm phút, thế thì chắc chắn là khoảng 11 giờ 15 rồi.”

Hàn Phong hỏi tiếp: “Ông có nghe thấy tiếng động cơ ô tô hay âm thanh nào khác không ạ?”

Ông Mạc lắc đầu: “Không.”

“Có còn ai khác sống ở quanh đây nữa không? Ông chắc chắn là chỉ có hai người họ đi vào thôi ạ?”

“Anh xem, nhà cửa xung quanh đây đều sắp dỡ bỏ hết cả rồi, làm gì còn ai ở, vì vậy khi bọn họ đi vào, lại còn bật đèn tôi mới đặc biệt chú ý, bằng không lúc tối tôi cũng chẳng phát hiện ra đâu. Anh cảnh sát này, tôi có thể đi ngủ được chưa? Muộn thế này rồi.”

Hàn Phong gật đầu: “Cảm ơn ông, ông đi được rồi ạ.”

Hàn Phong lẩm bẩm: “Nói như vậy, thời gian tử vong của nạn nhân là chưa đầy một tiếng trước.”

Lôi Đình Đình hỏi: “Tại sao anh tin lời ông bác già ấy thế?”

Hàn Phong nói: “Đây là thường thức thôi, có cái gọi là nói dối theo thói quen, có cái gọi là sự thực theo thói quen. Nói chung nhất thời không giải thích

rõ ràng được, bên trong tổng hợp quá nhiều nhân tố, phải suy xét từ nhiều phương diện mới đi đến được kết luận. Lấy một ví dụ đơn giản nhé, chẳng hạn cô đi mua trứng gà, người bán trứng không thể nào nói với cô, trứng gà của anh ta là từ tháng trước, chắc chắn anh ta sẽ nói, trứng gà của anh ta là trứng vừa mới lấy hôm nay, đây gọi là lời nói dối theo thói quen. Anh ta cũng không cố ý lừa gạt ai, mà đó chỉ là một kỹ xảo bán hàng cần thiết. Còn ông bác già ngày hôm nay, ông ấy vốn sống ở đây, có phải vậy hay không, chỉ cần hỏi hàng xóm xung quanh là biết liền.”

Đọc biên bản lời khai, có thể thấy ông ấy cực kỳ quen thuộc khu vực xung quanh đây, có một số tên riêng đặc thù chỉ người sống ở đây mới gọi như vậy mà ông ấy cũng nói rất tỉ mỉ. Và lại, trong tình huống này, hung thủ cũng không cần thiết phải bố trí riêng một người để cung cấp bằng chứng giả mạo, hẳn ta đã làm hết cách hòng xóa chứng cứ rồi còn gì. Đồng thời, trong lúc nói chuyện cô cũng có thể phát hiện, thính lực và thị lực của ông già đều rất tốt, vậy thì sao lại không thể tạm thời cho rằng, những gì ông ấy nói đều chính xác nhỉ?”

Lôi Đình Đình chau mày: “Phức tạp quá.”

Hàn Phong mỉm cười: “Vậy thì, những gì tôi suy luận lúc trước có lẽ là hơi lầm lẫn rồi, đi thôi, chúng ta đi xem những căn nhà sắp tháo dỡ khác.”

Lôi Đình Đình kêu lên: “Xem cái gì? Chẳng có ai cả, tôi sợ lắm.”

Hàn Phong nói: “Sợ cái gì, ôm tôi chặt thêm chút nữa là không sợ gì hết.”

Lôi Đình Đình giăng ra khỏi tay Hàn Phong, nhăn mũi nói: “Tôi sợ là sợ anh ấy.”

Hàn Phong cười khi nắm tay Lôi Đình Đình, cầm đèn pin đi thăm dò những ngôi nhà xung quanh. Nhà nào cũng trống huếch, chỉ còn lại ít rác rưởi. Lôi Đình Đình hỏi: “Anh nói là suy luận lúc nãy hơi lầm lẫn, thế làm ở đâu vậy?”

“Lúc đầu tôi cho rằng, trong nhà kê đầy các đồ nội thất gia dụng thông thường, giờ xem ra không phải rồi. Tuy trong nhà từng có những thứ đó, còn để lại dấu vết, nhưng chắc chắn đã bị di dời từ trước ngày hôm nay, cùng lắm chỉ có một cái bàn hoặc thêm một sọt giấy rác nữa thôi.”

Lôi Đình Đình tò mò hỏi: “Tại sao?”

Hàn Phong cười lớn: “Ha ha, không phải cô bảo hóa ra đơn giản thế sao? Tôi không nói đây, cô tự đi mà nghĩ.”

Lôi Đình Đình không chịu, cứ bám lấy Hàn Phong nằng nặc đòi anh ta giải thích bằng được, song Hàn Phong chỉ cười không trả lời: “Được rồi, chúng ta cũng nên quay lại đó thôi, xem Lưu Định Cường có phát hiện gì không?”

Lôi Đình Đình thăm nhủ: “Thì ra thầy giáo của thầy giáo tên là Lưu Định Cường, được rồi, tôi nhất định sẽ bắt anh ấy nói cho biết anh sống ở đâu, đến lúc ấy chẳng sợ anh chạy mất nữa.”

Hàn Phong và Lôi Đình Đình quay về đến cửa căn nhà kia, Hàn Phong dợm chân bước vào, miệng hỏi: “Vẫn chưa xong hả?”

Lưu Định Cường hoảng hốt kêu lên: “Đứng yên!”

Hàn Phong đành giơ một chân, đứng không nhúc nhích. Lưu Định Cường nói: “Sắp rồi, chỉ còn khâu cuối cùng nữa thôi.” Anh ta lấy kính lúp cẩn thận quan sát chỗ dưới chân Hàn Phong một lượt, rồi bảo tiếp: “Quả nhiên là vậy, được rồi, cậu có thể đặt chân xuống rồi.”

Hàn Phong đau đớn kêu lên: “Cha cha, ôi trời ơi, không xong rồi, chuột rút rồi, ái ái ái, úi...”

Lưu Định Cường nói: “Mới bảo cậu nhắc chân có mấy giây mà đã chuột rút rồi, xem ra cậu cần phải rèn luyện nhiều.”

Hàn Phong nói: “Chân bị chuột rút rồi, Đình Đình, xoa bóp hộ tôi với.”

Lôi Đình Đình đá cho anh ta một phát: “Mơ đi anh.”

Hàn Phong lê lét mấy bước, đoạn hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Lưu Định Cường cười bảo: “Có, lúc nãy cậu nói không được chính xác lắm.”

Hàn Phong gật đầu: “Tôi biết rồi, trong nhà này vốn không có nhiều đồ đạc như thế, chỉ có một cái bàn thôi, còn cả một sọt giấy rác nữa.”

Lưu Định Cường khâm phục ra mặt: “Cậu thay đổi cũng nhanh thật đấy, quả đúng như thế.”

Lôi Đình Đình kinh ngạc: “Sao các anh biết? Tại sao các anh đều biết?”

Lưu Định Cường nói: “Em cũng vào nhà mà xem là biết ngay.”

Lôi Đình Đình đi vào nhìn thử, thấy trong phòng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, khắp nơi toàn là vết máu, khác hẳn khi nãy. Lưu Định Cường nói: “Em xem, đây đều là vết máu bắn trực tiếp lên tường, nếu những chỗ này vốn có đồ đạc bày biện, vết máu không thể nào bắn lên như thế được.”

Hàn Phong gật đầu: “Chậc, mở lò mở à.”

Lôi Đình Đình nói: “Những vết máu này là...”

Chu Tiểu Ba giải thích: “Vết máu, một khi có tiếp xúc với bề mặt vật thể, thông qua sự khuếch tán phân tử, sẽ để lại dấu vết trên bề mặt vật thể ấy. Tuy rằng đã bị lau rửa sạch sẽ, nhưng nhờ dung dịch đặc biệt vẫn có thể lấy được dấu vết để lại. Cho dù bao lâu đi nữa, những dấu vết này vẫn tồn tại. Thứ dung dịch này mới nhập ở nước ngoài về từ tháng Ba năm nay, có thể làm những nguyên tố vi lượng trong máu hiện hình. Lần này đi điều tra hiện trường với giáo sư cũng học được các tri thức mới.”

Lưu Định Cường nói: “Chất lỏng này gọi là Aminophthaloyl hydrazide⁽¹⁾, các nước Âu Mỹ đã bắt đầu sử dụng từ những năm cuối thập niên 90 thế kỷ trước, chúng ta lạc hậu rồi, vả lại, giờ chúng ta vẫn dùng loại nhập khẩu của Pháp, chứ chưa tự mình sản xuất được.”

Lôi Đình Đình hỏi: “Nhưng mà, Hàn Phong đã nhìn thấy những vết máu ấy đâu, sao anh ấy biết được?”

Hàn Phong đáp: “Rất đơn giản, nếu lúc đó trong nhà có nhiều đồ đạc cỡ lớn, vậy thì theo lý thuyết tâm lý tội phạm, sau khi gây án, hung thủ muốn chuyển hết đồ đạc ấy ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra tiếng động lớn. Nhưng ông Mạc lại nói, ông ấy chẳng nghe thấy tiếng động gì, vậy thì chỉ có thể là, những đồ đạc ấy đã bị chuyển đi ngay sau hoặc trước khi hai tên khả nghi kia vào nhà. Lúc này anh đã nói rồi, tư thế của người chết là do từng ngã vật xuống bàn, vì vậy chắc chắn là có bàn, còn miếng nhựa cháy trong đồng tro than mà chúng ta phát hiện phía sau nhà kia, chắc hẳn là sọt đựng giấy rác bị đốt, mọi thứ đều có mối liên hệ nhất định, em tỉ mỉ một chút thì không khó phát hiện đâu. Sự thực chỉ có một, dù cho dùng phương pháp nào, cũng chỉ có thể đi đến một kết luận mà thôi.”

Trong lúc Lôi Đình Đình còn ngăn người ra đó, Lưu Định Cường bèn bảo Hàn Phong: “Cậu đến đây xem xem, chỗ này.”

Hàn Phong vừa nhìn đã lẩm bẩm: “Tay cũng bị ngâm axít rồi, thế này thì không có cách nào đối chiếu vân tay nữa, làm sạch sẽ thật đấy.”

Lưu Định Cường nói thêm: “Chẳng những vậy, quần áo của người chết đã bị thay đổi, sàn nhà được lau rửa hai lần. Vết thương chí mạng là nhát dao đâm vào lưng, trực tiếp xuyên qua tim, không có dấu vết vùng vẫy, tìm được một ít lông tóc, sợi vải, thu thập được một ít mẫu máu, nhưng đều phải mang về phòng thí nghiệm mới có kết quả. Cậu nói xem, hai người cùng lúc vào nhà, lúc rời khỏi, một người đã bị người kia sát hại, mà khắp nơi đều là những vết máu li ti, rốt cuộc bọn họ làm gì ở đây nhỉ?”

Hàn Phong thốt lên: “Tôi biết rồi.”

Ba người trong nhà cùng lúc dỏng tai lắng nghe, cả bọn đều không ngờ nhanh như vậy mà Hàn Phong đã phá giải được câu đố này, chỉ nghe Hàn Phong

nói: “Hai vị cao thủ tuyệt thế hẹn nhau đêm nay quyết đấu trong căn nhà nhỏ, một người phát động tấn công trước, liên tiếp đánh trúng, người bị thương kia máu bắn tung tóe khắp nơi cũng không có gì lạ. Nhưng cao thủ thật sự, lại chính là người bị thương kia, từ đầu chí cuối, y chỉ tung ra có một kiếm, một kiếm xuyên tim, đây mới là sát chiêu chí mạng.”

Lôi Đình Đình căng thẳng nói: “Thật không ạ? Thế người chiến thắng đó tại sao phải hủy gương mặt của người chết vậy?”

Lưu Định Cường bực bội gắt: “Hắn ta đang nói tầm bậy tầm bạ đấy, đừng có tin.”

Hàn Phong bật cười khi khi, chỉ có Lôi Đình Đình tức giận kêu lên: “Anh đấy nhé, chẳng trách chị Long Giai suốt ngày đánh anh, tôi cũng muốn đánh anh đây này.”

Hàn Phong trừng mắt lên: “Cô dám à?”

Lôi Đình Đình không sợ anh ta, chống nạnh nói: “Đừng tưởng anh cao hơn tôi là tôi sợ anh nhé.”

Hàn Phong làm mặt quỷ với cô rồi nói: “Quay lại việc chính nhé, tôi không cho rằng một trong hai người đến đây là Đình Nhất Tiêu, có lẽ chúng ta đã hiểu lầm rồi, đây là một vụ án khác.”

Lưu Định Cường hỏi: “Sau cậu dám khẳng định như vậy?”

Hàn Phong mỉm cười: “Rất đơn giản, vì hắn không thể đến đây.”

Lãnh Kính Hàn cũng bước vào, ông hỏi: “Các cậu xong hết chưa? Chúng ta đi chỗ tiếp theo nào.”

Hàn Phong kêu lên: “Không phải chứ. Lại gì nữa đây?”

Lưu Định Cường nói: “Đã lấy xong bằng chứng, chỉ cần mang về phòng thí nghiệm nữa thôi.”

Lãnh Kính Hàn gật đầu: “Lên xe nói tiếp.”

Hàn Phong nắm tay Lôi Đình Đình, quyến luyến nói: “Tôi đi đây, Đình Đình.”

Lôi Đình Đình phì cười: “Đừng làm ra vẻ oan ức thế, anh đi đi, tôi sẽ đến tìm anh sau.”

Hàn Phong chỉ tay vào Lôi Đình Đình: “Cô nói đấy nhé.” Trước khi lên xe, anh ta còn đứng nghiêm chào kiểu Mỹ, nở một nụ cười thật ngầu, Lôi Đình

Đình thầm nhủ: “Hàn Phong, làm sao người ta mới quên được anh bây giờ, chẳng trách chị Long Giai lại chọn anh.”

Trên xe, Hàn Phong hỏi: “Đi đâu đây?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Bệnh viện, ba tên nghi phạm kia không xong rồi.”

Hàn Phong ngạc nhiên: “Hà?”

Lãnh Kính Hàn bổ sung: “Chính là ba tên bắt được khu ở mỏ chiều nay đó.”

Vừa chia tay với Lôi Đình Đình, tinh thần Hàn Phong ỉu xìu hẳn, anh ta ngập dài nói: “Có làm lẫn không vậy, chuyện này mà cũng bắt chúng ta đi à. Sếp Lãnh, có phải anh không biết đâu, hằng ngày tôi đều phải đi ngủ lúc mười giờ, mười giờ sáng hôm sau mới dậy, từ lúc bị anh lừa nhận vụ án này, chưa có ngày nào tôi được ngủ tử tế đâu đấy nhé.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Sau khi vụ này kết thúc, kể cả có vụ khác lớn hơn tôi cũng không làm phiền cậu, cho cậu ngủ đã đời.”

Lưu Định Cường nói: “Tôi có thuốc trợ tim ở đây này, có cần tiêm một mũi không?”

Hàn Phong bóp cổ Lưu Định Cường, kêu lên: “Anh béo, anh càn quậy quá rồi đấy nhé, tôi dễ bắt nạt lắm phải không, đến cả anh mà cũng dám chơi tôi nữa!”

Lưu Định Cường phá lên cười ha hả. Lãnh Kính Hàn nói: “Đừng quậy nữa, xe sắp bị cậu làm lật đến nơi rồi.”

Trong bệnh viện, ba tên nghi phạm đều bị trói chặt chân tay nhưng vẫn vùng vẫy dữ dội trên giường, miệng sùi bọt mép trắng xóa, các bác sĩ đang liên tục quan sát nhịp tim và huyết áp của bọn chúng.

Hàn Phong thốt lên: “Oa, bị dùng cực hình tra tấn hả?”

Lưu Định Cường nói: “Hình như là trúng độc, triệu chứng giống như ăn phải nấm độc, da đỏ tấy, chảy nước dãi, đồng tử thu nhỏ như đầu kim, ồ, còn mê sảng nữa hả?”

Lãnh Kính Hàn vội hỏi: “Mê sảng cái gì?”

Hàn Phong giải thích: “Nói một cách đơn giản, tức là ảo giác sâu.” Anh ta lắc đầu. “Có vẻ không giống mà?”

Lưu Định Cường nói: “Cái gì không giống?”

Hàn Phong đáp: “Huyết áp lên cao, nhịp tim cũng đang tăng cao, không giống trúng độc dạng nấm, song có thể khẳng định, bọn chúng đang ở trong trạng thái thần kinh giao cảm hưng phấn cao độ. Cứ tiếp tục thế này, tim sẽ ngừng hoạt động vì không thể chịu tải được nhịp đập của chính nó, mạng sống của bọn chúng đã đến tận cùng rồi.”

Lãnh Kính Hàn hỏi Hướng Thiên Tề: “Bọn chúng bị sao vậy?”

Hướng Thiên Tề đáp: “Không rõ nữa, chúng tôi đã cách ly thẩm vấn. Bọn chúng không chịu nói lời nào, sau đó đột nhiên phát bệnh, thời gian ba tên lần lượt phát bệnh cách nhau không lâu, trước sau chưa đầy mười phút cả ba đều gục.”

Hàn Phong nói: “Hỏi bác sĩ xem sao.”

Một vị bác sĩ trực ban họ Lưu xuất hiện, nghiêm túc nói: “Chúng tôi chưa từng gặp qua tình trạng này, lúc mới được đưa đến đây, bọn họ đều ở trong trạng thái hưng phấn cao độ, da đỏ ửng, cả mao mạch lẫn các mạch máu lớn đều phình to cực độ, lượng máu có thể tồn trữ trong cơ thể tăng lên gấp đôi, nếu muốn hoàn thành vòng tuần hoàn máu trong cơ thể, tim sẽ phải đập nhanh hơn, đồng thời biên độ co bóp cơ tim cũng tăng mạnh so với bình thường, cứ tiếp tục thế này, sớm muộn cũng vỡ mạch máu mà chết.”

Hàn Phong nói: “Chích máu thì sao?”

Bác sĩ Lưu lắc đầu: “Không được, chích máu thì tim họ đập càng nhanh hơn, dẫn đến ngừng đập vì hoạt động quá sức. Tình huống lúc này giống như một người đang leo núi tuyết đột nhiên ngã thiếp đi trên núi vậy, một khi tim ngừng đập sẽ không thể phục hồi được nữa. Nếu chúng ta dùng thuốc co mạch máu, sẽ tăng gánh nặng cho vùng trước tim, nếu dùng thuốc kháng canxi, lại sẽ tăng gánh nặng cho tim, hai anh đều là bác sĩ, tin rằng không cần tôi phải giải thích nữa đúng không?”

Hàn Phong nghe mà cũng đau cả đầu: “Sao lại thế này được chứ? Hồi trước đã gặp tình trạng này bao giờ đâu?”

Lưu Định Cường nói: “Xét theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, bọn chúng có vẻ như trúng độc thuốc gây nghiện. Nhưng trong các loại ma túy đang lưu hành hiện nay, không loại nào có thể gây ra triệu chứng như vậy, liệu có phải là...”

Hàn Phong đột nhiên quay phắt lại, nhìn thẳng vào mắt Lưu Định Cường hồi lâu, mắt Hàn Phong lóe lên, mắt Lưu Định Cường cũng sáng rực, lát sau, Hàn Phong mới nói: “Anh Cường, anh được lắm.”

Lưu Định Cường mỉm cười: “Thường thôi, thường thôi.”

Hàn Phong nói: “Vậy chúng ta bắt đầu đi.”

Lưu Định Cường gật đầu: “Được.”

Bác sĩ Lưu thắc mắc: “Này, hai người muốn làm gì vậy?”

Lưu Định Cường đeo găng tay lên, lấy ống xylanh, nói: “Tôi muốn rút máu của hấn ra.”

Bác sĩ Lưu nói: “Với tình trạng hiện tại của bệnh nhân, một khi kim đâm vào mạch máu, hậu quả thế nào, thiết tưởng anh có thể đoán được? Không thể co mạch máu, mà cũng không thể giãn mạch máu, khó nhằn lắm đấy. Anh, anh lại định làm gì thế?” Câu cuối cùng, là anh ta nói với Hàn Phong.

Hàn Phong lấy xylanh, lục tìm thuốc trong va li của Lưu Định Cường: “Tiêm thuốc tê cho bọn chúng. Mạch máu thay đổi, là vì hệ thống thần kinh trung ương đã bị phá hoại, công năng điều tiết của cơ thể hoàn toàn rối loạn, giờ cần phải ngăn hệ thống trong khu thần kinh phát ra tín hiệu.” Dứt lời, mũi kim đã đâm xuống.

Lãnh Kính Hàn và Hường Thiên Tề vẫn không cảm thấy gì, nhưng bác sĩ Lưu và Lưu Định Cường thì hoàn toàn đờ ra, kinh ngạc như một đứa bé sơ sinh trông thấy đĩa bay, chỉ thấy kim tiêm của Hàn Phong đâm thẳng vào gáy bệnh nhân, vị trí đến đốt sống cổ. Hàn Phong tiêm xong, nhìn hai người đang ngẩn ra như phỗng, mỉm cười nói: “Tiêm vào đốt sống cổ, gây mê sâu... chuyện này, có gì lạ đâu nhỉ?”

Nhưng bác sĩ Lưu và Lưu Định Cường đều biết, đốt sống cổ là khu vực trung khu, nơi tín hiệu từ đại não phát đi khắp cơ thể, bên trong tập trung nhiều dây thần kinh nhất, chỉ cần bất cẩn một chút là đủ khiến người bệnh bại liệt cả đời. Thông thường, khi bác sĩ gây mê làm thủ thuật, nếu là gây mê toàn thân thì áp dụng phương pháp gây mê bằng khí, nếu phẫu thuật một cơ quan nào đó, thì chỉ gây mê cục bộ, cho dù là các ca phẫu thuật lớn, vừa, nhỏ ở phần bụng, ngực và dưới nữa, cần gây mê ngoài màng cứng, liên tục bơm thuốc, thì họ cũng lựa chọn đốt sống lưng làm điểm tiêm thuốc, vì các điểm tiêm thuốc phía trên đốt sống lưng đều hết sức khó nắm bắt, sai sót một chút thôi là có khả năng gây tê liệt cơ hô hấp, cuối cùng dẫn đến bệnh nhân tử vong vì suy hô hấp. Nhưng mũi tiêm tùy tiện ấy của Hàn Phong, lại đâm thẳng vào đốt sống cổ, thế này đã không còn giống chữa bệnh cứu người nữa, mà ngược lại giống với sát nhân hơn.

Một lúc sau, bác sĩ Lưu mới phát hiện áo mình đã ướt sũng mồ hôi. Lưu Định Cường cẩn thận quan sát vết tiêm trên gáy phạm nhân, không ngờ lại

chẳng chảy lấy một giọt máu, anh ta kinh hãi hỏi: “Cậu học kỹ thuật tiêm này của ai vậy?”

Hàn Phong lẩm bẩm: “Sao hả? Có vấn đề gì?”

Lưu Định Cường lắc đầu: “Không, tôi chỉ muốn biết, cậu học ở đâu thôi.”

Hàn Phong nói: “Tại sao tôi phải nói cho anh, có đâm trượt đâu.”

Lưu Định Cường thở dài một tiếng, chuẩn bị lấy máu, anh ta biết, mũi tiêm của Hàn Phong trông có vẻ tùy tiện, nhưng muốn đâm được chuẩn xác như vậy, ít nhất cũng phải luyện tập cả chục nghìn lần, hướng hồ kết cấu tổ chức và ngoại hình của mỗi người một khác, kỹ thuật tiêm ấy nhất định không thể tập luyện trên mô hình mà ra được.

Hàn Phong vạch mí mắt phạm nhân lên, nói: “Không ổn rồi.”

Lưu Định Cường liếc nhìn, thấy đồng tử phạm nhân đã bắt đầu giãn rộng, đây là dấu hiệu cho thấy sự sống đã đến hồi suy kiệt, hai phạm nhân còn lại cũng xuất hiện tình trạng tương tự. Anh ta vội lấy một xylanh máu, cất vào hộp bảo ôn, rồi quay sang lắc đầu với Lãnh Kính Hàn.

Hàn Phong bồi thêm: “Tôi đã bảo rồi mà lại, đến cũng vô ích, vẫn không cứu được. Sớm biết thế này, thà về ngủ còn hơn.”

Lưu Định Cường nói: “Thế là cả ngày nay toi công rồi, khó khăn lắm mới bắt được ba tên nghi phạm, vậy mà vẫn chẳng có manh mối nào hữu dụng.”

Hướng Thiên Tề chột lên tiếng: “Chưa chắc, khi chống bạo lực trong thành phố, chúng ta cũng bắt được khá nhiều nghi phạm, giờ đang thẩm vấn rồi, thế nào cũng tìm được sào huyệt của bọn chúng thôi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cảm ơn các cậu đã thông báo, vậy nhé, mọi người trở về làm việc của mình đi.”

Lúc này, bác sĩ trực ban mới định thân lại được, vội gặng hỏi: “Xin hỏi, anh thực tập tại bệnh viện nào vậy? À không, anh học tiến tu ở bệnh viện nào vậy? Có thể cho tôi biết được không? Cho hỏi muốn liên lạc với anh thì phải làm thế nào?”

Ngày hôm sau, Hàn Phong ngủ dậy vừa đúng lúc bọn Lãnh Kính Hàn đang ăn trưa, anh ta đau đớn kêu lên: “Tại sao? Lại ăn mì ăn liền à?”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Đề phần cho cậu một hộp đấy, có ăn hay không?”

Hàn Phong oán trách: “Vì cái vụ án này, thường xuyên chịu cảnh canh ba nửa đêm vẫn chưa được ngủ, thế mà chút tiền công cũng chẳng có, tại sao đi

theo anh bữa nào cũng phải ăn mì ăn liền thế? Chẳng lẽ ngoài mì ăn liền, các người không nghĩ ra món nào ngon lành hơn được à?”

Lâm Phàm nói: “Có mì ăn liền mà ăn là khá lắm rồi, anh nghĩ lại đi, ở cái chỗ anh đang ở có thể kiếm được cái gì ăn chứ? Tôi đi úp mì cho anh nhé.”

Hạ Mạt chọt hỏi: “Phải rồi, Lý Hường đi đâu thế nhỉ?”

Hàn Phong đáp: “Chịp, đi chấp hành nhiệm vụ rồi.” Đồng thời, anh ta cũng thầm nhủ: “Cái thằng cha này, tưởng tối qua gọi điện về, sao đến giờ vẫn chẳng thấy tin tức gì vậy?”

Lưu Định Cường nói: “Vật chứng hôm qua chúng ta mang về đều đã kiểm tra rồi, bên sở Công an cũng gửi sang báo cáo khám nghiệm tử thi, để trong phòng thí nghiệm ấy.”

Hàn Phong ngẫm nghĩ giây lát, đoạn hỏi Lãnh Kính Hàn: “Lão Quách kia có liên lạc gì với anh không? Các vụ án bạo lực bên ấy thế nào rồi?”

“Vẫn đang thăm vấn, bộ đội của quân khu 234 đến rồi, phía bọn họ cũng bận tôi mất tôi mũi. Hình như có vị lãnh đạo nào đấy sắp sửa đến thành phố Hải Giác thị sát, xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.”

“Bao nhiêu người?”

“Một tiểu đoàn.”

Hàn Phong gật đầu: “Ừm, vậy thì lực lượng của chúng ta được bổ sung nhiều rồi, tôi không tin như vậy mà còn không bắt được Đinh Nhất Tiêu.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Nhưng giờ chúng ta vẫn chưa biết Đinh Nhất Tiêu đang trốn ở đâu.”

Mắt Hàn Phong sáng lóe lên: “Sẽ tìm được thôi.”

Lâm Phàm bung mì ăn liền ra cho anh ta, Hàn Phong ngoẹo đầu hỏi: “Phải rồi, anh Cường, anh có kết quả phân tích máu chưa?”

“Chưa có. Chắc tại lượng máu lấy được ít quá, chưa phân tích được thứ gì có giá trị.”

Hạ Mạt nói: “Sau khi đối chiếu, có thể khẳng định những khẩu súng thu được ở mỏ khai thác và súng của Hồng A Căn cũng như súng sử dụng trong mấy vụ bạo lực lúc trước, là do cùng một nhà máy gia công sản xuất.”

Lâm Phàm tiếp lời: “Ngoài ra, chúng ta còn tìm được một số linh kiện chưa kịp chuyển đi trong nhà máy của Lương Hưng Thịnh, đã xác nhận, một phần trong số đó là lấy cò và kết cấu khóa nòng chưa gia công xong.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Chúng tôi đã đến công ty trách nhiệm hữu hạn xây dựng Phúc Hưng của Đinh Nhất Tiểu trong thành phố này, tất cả nhân viên liên quan còn lại công ty đều đã bị tạm giam thẩm vấn rồi. Đinh Nhất Tiểu quả nhiên lợi hại, vừa ra khỏi sở Công an, hắn đã đem toàn bộ vốn liếng của các công ty đứng tên trốn đi, bình thường cũng thường xuyên điều động lượng tiền mặt lớn, xem ra đã chuẩn bị đường lui cho mình từ lâu rồi. Bên sở Công an đã lập một chuyên án riêng để điều tra các công ty đứng tên Đinh Nhất Tiểu, có điều bên trong dính dáng đến quá nhiều quan chức chính phủ, vì vậy việc chúng ta cần làm hiện nay, chính là bắt hắn ta về quy án, đồng thời tìm ra kẻ thao túng đứng đằng sau kia.”

Hàn Phong gật đầu: “Òa, một buổi sáng mà mọi người làm được nhiều việc thế hả?”

Lâm Phàm nói: “Tất nhiên, anh tưởng ai cũng như anh chắc, lúc này Trương Nghệ cũng trở về rồi.”

Hàn Phong lại hỏi: “Vết thương của cậu ta đỡ chưa?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Chưa, nhưng cậu ta muốn về đội, tôi lại bắt cậu ta trở về tỉnh dưỡng rồi.”

Hàn Phong nói: “Đúng là đồ cứng nhắc, người ta tích cực muốn về đội như thế, việc quái gì phải chặn đường người ta chứ.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu thì biết quái gì, vết thương cậu ta vẫn chưa hồi phục, nếu tùy tiện tham gia hành động, hậu quả sẽ khó mà lường được.”

Hàn Phong trợn mắt lên, không nói gì nữa. Một lúc sau, Lãnh Kính Hàn lại thì thầm: “Việc chúng tôi đang làm, đối với cậu thì chẳng là gì cả, nhưng đối với chúng tôi đều rất nguy hiểm. Nếu sức khỏe chưa hồi phục đến trạng thái tốt nhất mà tham gia hành động, có thể sẽ phải trả giá bằng mạng sống. Tôi phải chịu trách nhiệm với mỗi thành viên trong đội này, không giống cậu bập bập cái miệng là xong.”

Lâm Phàm và Hạ Mạt đứng bên cạnh thì thảo luận nhau: “Này, có thấy thằng cha Hàn Phong này giống con trai sếp Lãnh không?”

Hạ Mạt nói: “Chuyện này không được nói bừa đâu nhé, sếp Lãnh mà biết thì cậu tàn đời đó.”

Lâm Phàm nói: “Đã bao giờ cậu thấy sếp Lãnh nói năng nhẹ nhàng với người khác như thế chưa? Và lại, thằng cha này lai lịch không rõ, tuổi tác cũng tầm tầm con gái sếp Lãnh, tôi thấy, mười phần chắc đến tám là con riêng của sếp Lãnh rồi.”

“Nhưng anh ta có giống sếp Lãnh lắm đâu?”

“Cái này gọi là giống bên ngoài, cậu thấy con gái sếp Lãnh có giống ông ấy không?”

Hạ Mạt ngẩn người: “Thì, thì cũng hơi giống thôi?”

“Giống cái gì? Hồi trước chúng ta gặp rồi mà, cô bé ấy xinh xắn hơn sếp Lãnh nhiều lắm. Cái kiểu giống bên đàng ngoài này à, sinh con trai con gái đều không giống ông ấy đâu.”

Hạ Mạt gãi đầu: “Thế hả? Tôi, tôi quên rồi.”

Sắc mặt Lãnh Kính Hàn trầm xuống: “Hạ Mạt, Lâm Phàm, hai cậu đang nói cái gì thế? Thừa thời gian sao còn không mau đi làm việc đi!”

Hạ Mạt và Lâm Phàm le lưỡi, vội vàng chạy đi. Bấy giờ, Lãnh Kính Hàn mới hỏi Hàn Phong: “Vụ những cái xác mà cậu nói đến hôm qua, tôi vẫn chưa hiểu lắm, sao mà cậu biết được?”

“Trên thực tế, vào hôm thứ hai sau khi Hồng A Căn bị bắt, tôi đã cảm thấy sự việc không đơn giản thế rồi, có hai nhóm người được huấn luyện chung với hẳn ta, mà cũng có mấy nhóm người khác cùng canh chừng Lương Tiểu Đồng với hẳn, vì vậy nhân số của bọn chúng không hề ít. Có nhiều người như vậy cùng trải qua huấn luyện, vậy thì trong quá trình ấy không biết liệu có ghi chép nào về các vụ mất tích hay không? Tôi đã đến sở dân chính một chuyên, kiểm tra các nhân khẩu mất tích, nhưng mấy năm gần đây, số nông dân từ các vùng khác được người thân xác nhận là tới Hải Giác làm thuê rồi mất tích đây, có đến mấy nghìn người.”

Thấy Lãnh Kính Hàn biến sắc mặt, Hàn Phong nói: “Giật mình chưa? Khi thấy con số này, tôi cũng giật nảy mình. Có nhiều nông dân đi làm công mất tích như vậy, song tôi nghĩ bọn chúng không thể nào thu nhận nhiều người đến thế, tính cả nhân tố ngẫu nhiên nữa thì chắc đại đa số những người ấy đã bị chúng bắt đi rồi, nhưng rốt cuộc là bắt đi đâu chứ? Các công ty của bọn chúng không thể chứa được ngần ấy người, vậy nên tôi mới hỏi lại Hồng A Căn thật kỹ càng. Sau khi nghe kể về quá trình huấn luyện của bọn chúng, tôi ý thức được đó là kiểu huấn luyện đào thải cực kỳ tàn khốc. Vì vậy, tôi cho rằng chắc chắn phải có một số lượng lớn người không thể vượt qua giai đoạn huấn luyện và phải bỏ mạng, số người chết ấy đã bị chúng chôn giấu đi rồi.”

Hàn Phong xì xà xì xụp húp mì, nói tiếp: “Nơi đầu tiên tôi nghĩ đến chính là mỏ khai thác, vì ở đó có thể xử lý xác chết, chỉ không biết cụ thể chôn ở đâu thôi. Sau khi tiến vào trong, tôi liền phát hiện ra điểm khác biệt của khoảng rừng ấy, về sau thì đại khái như những gì tôi nói ở đó.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Những xác chết này mà lộ ra, sợ rằng sẽ làm chấn động cả nước. Giờ chuyện này tạm thời vẫn che giấu được, nhưng cũng không thể lấp liếm quá lâu. Vì vậy, cần phải nhanh chóng bắt Đinh Nhất Tiểu và tên chủ mưu phía sau kia, hiện bên biên phòng, nhà ga, sân bay và hải quan đều đã được giám sát nghiêm ngặt, Đinh Nhất Tiểu không thể chạy được. Bây giờ, tôi phải sang sở Công an bàn với sở trưởng Quách về phạm vi giám sát đây, cậu cũng đi chứ?”

Hàn Phong nói: “Tôi không đi đâu, tôi phải sắp xếp lại các manh mối, hôm qua vừa quay lại, vẫn còn rất nhiều báo cáo điều tra của các anh mà tôi chưa xem, không chừng trong ấy còn có phát hiện kinh người nào khác cũng nên.”

Hàn Phong ăn mì xong, đi vào phòng thí nghiệm của Lưu Định Cường, thấy anh ta vẫn đang làm thí nghiệm, Hàn Phong bèn cầm tập báo cáo lên đọc.

Hạ Mạt nói: “Này, Hàn Phong, Long Giai hôm nay làm sao thế? Anh có thấy cô ấy có gì không ổn không?”

Trên báo cáo khám nghiệm tử thi viết: Nam, cao 1,74m, nặng 60kg, nhóm máu O, người châu á, từ 30 đến 32 tuổi...

Hàn Phong đáp: “Không.”

Hạ Mạt nói: “Nhưng từ lúc anh đi ra, cô ấy không nói với anh một câu nào, thậm chí còn chẳng buồn nhìn anh nữa, hồi trước có thể đâu.”

Nhưng một bản báo cáo khác lại viết, vết máu bọn họ phát hiện trên tường hôm qua thuộc nhóm AB, đồng thời sợi tóc phát hiện trên xác nạn nhân cũng không phải của người chết.

Hàn Phong nói: “Chắc là mấy hôm nay bận bịu, cô ấy mệt quá?” Thấy anh ta tiếp tục đợi báo cáo, Hạ Mạt cụt hứng, bèn lẳng lẳng làm thí nghiệm. Hàn Phong gấp bản báo cáo lại, nhìn Hạ Mạt tay trái cầm que thủy tinh, tay phải cầm cốc đo, đang ngoáy chất lỏng trong đó, anh ta đột nhiên nheo mắt nói: “Thực ra, tôi vẫn luôn nghi ngờ Long Giai...”

Hạ Mạt và Lưu Định Cường đều quay đầu lại, Hạ Mạt sốt sắng hỏi: “Nghi ngờ gì?”

Hàn Phong ngần ngừ: “Cũng, cũng không có gì, tôi nghi ngờ cô ấy, có thể đã phải lòng tôi thật rồi.”

Hạ Mạt chẳng tỏ thái độ gì, lắc lắc đầu, Lưu Định Cường bật cười khụ khụ: “Cũng chỉ có cậu mới nói ra được những lời như thế thôi.”

Hàn Phong hỏi: “Báo cáo về buổi tối hôm qua chỉ có ngân này thôi à?”

Lưu Định Cường nói: “Tôi cảm thấy vụ án tối hôm qua không liên quan đến vụ án chúng ta đang điều tra, cho nên tạm thời gác sang một bên đã không?”

Hàn Phong nói: “Không, không cần, anh cứ tiếp tục làm việc của anh đi. Lôg tóc không phải của người chết, vết máu trên sàn cũng không phải của người chết, chẳng lẽ đều là của hung thủ sao? Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lưu Định Cường nói: “Dựa trên báo cáo khám nghiệm thi thể, các thức ăn trong dạ dày người chết về cơ bản đã tiêu hóa hoàn toàn, vì vậy giả thiết người này đã chết trên ba tiếng đồng hồ rất đáng nghi ngờ, trừ phi người chết không ăn bữa tối. Còn nữa, tĩnh mạch ở đùi người chết hơi phình, lòng bàn chân dày chắc, hẳn là người phải lao động trong tư thế đứng một thời gian dài.”

Hạ Mạt nói: “Lao động trong tư thế đứng? Chẳng lẽ là làm bốc vác?”

Lưu Định Cường nói: “Còn nữa, nhóm cơ tay phải của anh ta rất phát triển, chắc là một người thường xuyên rèn luyện lực cổ tay, người như vậy có thể là vận động viên quần vợt, vận động viên cầu lông...”

Hàn Phong nói: “Nhưng tôi không hiểu, tại sao hung thủ phải dùng axit hủy hoại cả tay người chết? Chẳng lẽ người này có tiền án, đã lưu dấu vân tay trong hồ sơ?”

Lưu Định Cường nói: “Lông tóc có thể là từ nơi khác rồi rơi xuống, còn vết máu trên tường cũng chưa chắc mới có từ ngày hôm qua. Việc tìm thêm các manh mối tốn thời gian hơn là tôi tưởng tượng. Giờ tôi đang thí nghiệm tìm thành phần của những vật còn sót lại, chỗ tro than mà cậu mang về ấy, tôi đã phân tích ra được mấy loại vật chất rồi. Có tro của giấy, vải bông, có hóa chất tổng hợp nhân tạo, ngoài ra vẫn còn đang phân tích tiếp.”

Hạ Mạt nói: “Thuốc nổ phá núi hôm qua chúng ta mang ở mỏ về, có thành phần tương đồng với loại trên trực thăng đồ chơi.”

Hàn Phong nói: “Cái loại thuốc nổ Glyceryl trinitrate này trên thị trường chỗ nào chẳng có? Xem ra ở đây không có thông tin gì rồi, tôi sang chỗ Long Giai xem có gì không?”

Long Giai đang ngồi trước máy tính, vẻ hơi ngơ ngẩn, lúc Hàn Phong đi ra, cô đang đọc tin nhắn. Hàn Phong lảng lảng đi tới sau lưng cô, vỗ lên vai một cái. Phản ứng đầu tiên của Long Giai là cho điện thoại vào túi, sau đó mới ngoảnh đầu lại. Hàn Phong hỏi: “Cái gì thế? Bí mật thế cơ à?”

Long Giai vuốt tóc: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Hàn Phong nói: “Tôi muốn xem báo cáo điều tra mấy ngày nay của mọi người, báo cáo điều tra về Lâm Chính mà cô làm lần trước cũng mang ra luôn nhé.”

Long Giai ôm ra một chồng báo cáo dày cộp, Hàn Phong ngồi ở chiếc bàn bên cạnh cô lật xem, vừa đọc báo cáo, anh ta vừa liếc Long Giai: “Vẫn gian chuyện tối hôm qua hả?”

“Anh đừng có như vậy nữa được không? Anh rút cuộc muốn tôi thế nào thì nói ra đi.”

Hàn Phong đáp: “Vẫn chưa đến lúc.” Rồi sắc mặt anh ta bỗng âm trầm hẳn: “Nếu thật sự đến lúc rồi, chắc, cô đừng có mà trách tôi đấy.”

“Chẳng hiểu gì cả.”

Thấy Long Giai điều tra được số điện thoại thần bí gọi đến cho Lâm Chính trước khi gã chết bắt đầu bằng 239, số cuối là 2348, mắt Hàn Phong chợt sáng lên. Anh ta cứ cảm thấy số điện thoại này hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải, bèn cầm báo cáo lên đứng dậy, mỉm cười bảo Long Giai: “Tôi mang tập báo cáo này vào trong xem, không có vấn đề gì chứ?”

Long Giai nói: “Đều đã đánh số trang cả rồi, chỉ cần anh đừng làm mất là được.”

Hàn Phong vào phòng thí nghiệm, thấy Lưu Định Cường đang đọc bản báo cáo chỉnh sửa phân tích về chất liệu của đồng vũ khí tịch thu được, bèn hỏi: “Này, anh có biết, ngoài Lý Hưởng với Hạ Mạt, còn ai biết nhà tôi ở đâu không?”

Lưu Định Cường đáp: “Chỗ đây của cậu chẳng lẽ có gì đáng khoe khoang à? Ai lại đi khắp nơi tuyên truyền cho cậu làm gì chứ.”

Hàn Phong gật đầu: “Ừm, vậy thì thôi.”

Nào ngờ anh ta vừa ra đến cửa, Lưu Định Cường lại kêu lên: “Có điều...”

Chú thích :

1. Còn có tên khác là Luminol.